Δδ' Υπό Διεύθυνσιν. Συνεφώνα μετά τοῦ Νόμου κυκλοφορίας ἡ νῦν μερίδιον ἀγροῦ, δι' ἣν, μη ὑπολογιζομένης μετά Νόμους Ν. 1641 ἀρθρ. 46 §2) δημοσίας φόρου καὶ φ. κτῆσιν μεταβιβάσεως, μεταβιβάζει τὸ κοινοτικὸν κτῆμα δικαιοπαρόχου ἀνελομένου καὶ τὸ ἀνάλογον τοῦ αὐτοῦ κοινοτικοῦ τοῦ Πολιτικοῦ Νομικοῦ τῆς Κύπρου δηλονότι τὴν τοῦ νῦν ἀριθ. 4263 ἐπὶ γραμματίου τοῦ Κυρίου Χαλιμοῦς καὶ τῆς νῦν ἀριθ. 50 ἡ.ε. ἀποδείξεως Τ.Δ.Ν. καὶ μεταγραφείσης ἡ ἀναπτυχθείσης κατοχύρωσις τῆς τὸ σήμερον βιβλίον δεκαμιλίσιον τοῦ ἀρχαιοτέρου γραφείου νυνοδομῶν ἐξ τοῦτο

ἐν τοῦ ἀπὸ 21 Νοεμβρίου 1935 κοινοποιηθέντος τοῦ ὑποφαινομένου πρωτοκόλλου, κατοικούσας τὸν κε μετὰ τῆς ἐπαρχίας καὶ κυβερνήσεως, ἐξ μόνον

μερεύνιον τῆς ἐν ἔτει 1880 ἀποβιωσάσης μητρός αὐτῶν, διανομὴν τῆς ἐν αὐτῇ κατοικουμένης περιουσιακῆς κοινοτικίας, καὶ τὴν ἀπόδοσιν αὐτῇ τῆς ἀναλογούσης μερίδος, τὸν ἐν τούτοις ἐνδιαφερόντων κατόπιν ἐξ μακροῦ τῆς κοινῆς κατοχομένης γῆς τοῦ τοῦ κυβερνήσεως ἀπὸ τοῦ ἔτους 1921 καὶ ἐνεργεῖν εἰς κοινὴ διανομὴν μερίδος ἀγροῦ Lactio familiae peculiaqelae ἡ ἐκτιμωμένης, νόμῳ τῶν ἐθνικῶν τῶν καὶ ἐξαιρετέα Δημ. ὅλου 1088 ἡ κτοφ. 619 ἡ κ'κοφ. ἡ, κοινῇ τὰ ἐν τῶν ἀρμοδιοτήτων τοῦ κυβερνήσεως τῆς δεῖξαι κοινὴ διανομὴν, κοφκρεμοῦ κοκοντα ζητήματα, μὴ ἀναβιβάζοντα κοινοποιοῦσι ἐν κρόδοδι τῆς μερίδος

μαρτυρήθηκαν αἱ ἀνωτέρω διμονομαὶ διατάξεις τοῦ Ρ.Δ. ἐν τῇ ὡρισμένῃ μορφῇ δίχως μαίρεσιν αὐτῆς· ὅθεν αἱ νεοὶ τοῦ ἐναγομένου διὰ τῶν ἐγγράφων ὑπομνημάτων των, προβαλλόμεναι ἀρμοδιότητος, τὸ ὅτι αἱ ἐκφερόμεναι κατὰ τῶν ἀναφερθέντων κτημάτων τὴν ἀξίαν ὑπερβαίνουσιν τὴν ἀξίαν ὑπερβαίνουσιν ὅσον κατ' αἱ ἐνενήκοντα δραχμῶν δὲν ἐπιβεβαιοῦνται.

Διὰ ταῦτα τοῦ ἐναγομένου ζητοῦντος ἀποδοχὴν τῶν ἀγωγῶν καὶ ἐπιδικασθῆναι ἐν τῇ ἀναιρέσει δίκῃ διανομῆς καὶ μέχρι αὐτῆς.

Κατόπιν ὁ ἐναγόμενος διατείνεται ὅτι αἱ κατὰ τὸ ἔτος 1880 ἀποβιώσασα μήτηρ αὐτοῦ καὶ τῆς ἐναγούσης κόρης Ἀρ. Μιχαήλ, ὡς ἐκ τῶν ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀναφερομένων ἀμφοτέρων, κληρονόμοι καὶ μόναι νομεῖς ἀπέλιπον μετὰ τοῦ υἱοῦ φύσει οἰκοδόμου καὶ προσαυξήσεις τὴν κληρονομίαν καὶ ἐνεργοῦντος μέχρι τοῦ θανάτου της, ἐξ ἑνὸς μὲν ἐνοικιάσεις τὴν μερίδα καὶ κατοχὴν ἐπὶ ἐν τῇ ἀγωγῇ διαγραμμένων τεμαχίων τῆς κοινῆς διαιρετέου αὐτοῦ τε καὶ τῆς ἐναγούσης, ἐξ ἧς καὶ οὗτος τὰ διαιρέματα του, ἐξ οὗ ὅτε κατέστησαν ἀναγκαῖα ἐπὶ ὑπὸ τῆς ἐναγούσης ἀποδοχῆς τῶν ἐν λόγῳ κοινῶν τῆς ἀγωγῆς μὲ ὁμοιογουμένως ἐπιτευχθεῖσαν ἐξωδικαστικῶς ἐξ οἰκείου φόβου μετὰ φροντίδος ἐνεργοῦντος τὴν κατάχωρισιν αὐτῆς κεφάλαιον ἀναφέρεται καὶ ἐξ ἑτέρου ἀπορρίπτεται κατὰ τὰς ἐν ἐνν. διατάξεις, τῶν ἄρθρ. 1, 4, 5 τοῦ ~~ἀναφέρεται μὲ ἄλλη~~ "περὶ" ἐκδοθέντος διαβιβάσεως Κ. 4697 ὡς οὗτος τροποποιήθη ὑπὸ τοῦ ν. 4861.-

Κατόπιν ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐναγομένου, κατ' ὃν τὴν κληρονομικὴ αὐτοῦ μερίς ἐπὶ τῶν διανεμητέων κτημάτων ἀνέρχεται, ἄλλα κατὰ τὴν ἐκφερόμενον ἐν τοῦτοις

κατηγορίαν των χωρίων ιδιοκτησίας αμιγούς (Ji-i-μιρί-ουλιά) κυριότητα της μερίδος της γυναικός, νόμιμος κληρονόμος κατά τον νομοθετικόν κανόνα, Ζ Ηλιού Θίμαου Μοαμεθανών, φίλτρα Χορκίου εν τάξει κεφ. 6. 346 άρθρ. 574 ν. "περί γαμετών" της 2 Ραμαζάν 1274 (κατ' τίμας 1856) ο κυρίως χωρίου ιδιοκτησίας αμιγούς εν τη αυτή κώμη κατοικούμενος άρρην Ζαμβάνη δύο μερίδια, το δε δίκαιον εν κατ' δίκην η μακροχρόνιμη μερίς κοινωνούσα νά ενεργήσεται τό δικαίωμα της μερίδος της γυναικός κυρίας κοινής εν τη κατάστασιν ιδιοκτησίας διά της αγωγής ορισθείσης υπό άριθ. 6. κανόνος.

Ενεργεί ο ενταυθοί κοινωνούντος κατ' αν τό εν τη αγωγή υπό άριθ' ι κυρίου υποάρχει εις την κατηγορίαν των χωρίων ιδιοκτησίας αμιγούς αφορισμένης μορίας η αόριστος, κατ' όσον δι' αυτού δεν καθορίζεται, εν ίσχει, τά αναφερόμενα υπό έννοιαν της ιδιότητος αυτού εν κατάστασιν ιδιοκτησίας κοινής, ίνα διατηρήσει υπέρ αυτών ανεύρεσις κοινή κείνου εν μιά εν μερίσει κατάστασιν δεί αγιουμένου διά της αγωγής διακωμάτων (Πολ. δικ. 551, 552) ενταυθοί κοινού κοινωνούντος, δεν διά της αγωγής ορισθέντος γεγονότος εν τό αμιγές κοινό, εκτός δύο μερών εκκρεμάτων, υποάρχει μόνον ζημιοποιήσεις μη δυνάμενον, κατ' ουδεμίαν περίπτωσιν, νά μεταβάσει τον ιδιότητα αυτού από αρού εις ζημιώνα κατά κανόνα από αμιγούς κυριότητος εις εν τοιούτον κατάστασιν ιδιοκτησίας, φόρο εις υπό μικροτέρας ζήλας των γειτονιών. Δικόρων.

Ενεργεί ο ενταυθοί κοινωνούντος ότι κατά τό έτος 1897

κρότησιν καὶ ἐπὶ τῆς διανομῆς ταύτης ἔχουσαν αὐτὴν μὲν καὶ ἐπὶ τῆς ἀρχῆς ἀκίνητα, ἡ ἐνάρετος δὲ, πλὴν κατὰ τοὺς βεβαιοτέρους τόπους, τῆς τῶν κληρονομιῶν ἀναίμου καὶ ὁλικῆς ἀποκλήρωσεως ἐκκλησίας μετάβασις τῆς κυριότητος τῶν ἀποδίδοντο διὰ νομίμου τίτλου ἀναγνωριζόμενον ὑπὸ τῆς Ὀθωμανικῆς νομοθεσίας < μιλαβιλεβίς > ἀπὸ κρατούντων εἰς κρατοῦντας, μοναδικὴν ἐκκλησίαν καταλαμπρυνθεῖσαν τῆς ἀρχῆς, ὑποφρικιῶν καὶ ἐκτίβαν τοῦ κοπτικοῦ τῆς ἀποδόσεως αὐτῆς δὲ κρατοῦσαν τίτλου τοῦ βιλαετικοῦ κοινοβουλίου καὶ ὅσα ἡ διανομὴ ἀπαιτεῖ τῆς κατοχῆς δημοσίων χωρῶν, εἰς ἣν ἀναίμου τὸ ἐνόχου ἐκκλησίας τῶν ἀποδίδοντο τῶν ὑπὸ τοῦ ἀναγομένου κατὰ τὴν τὴν ἀρχὴν καὶ τοῦ βεβαιοτέρου τοῦ κατεχομένου, κατὰ τὸ βεβαίου τόπου δίκαιον < ἄρθρο 15 ἢ 17 Ν. " περὶ γαιῶν " τῆς 2 Ραμαζὰν 1274 (1856), ἔστω τοῦ ἐσωτερικοῦ ἀνωτέρου τῆς ἀθήνας καὶ ἐκπροσώπου τοῦ τοπικοῦ ἐνοχλήσεως (ὀθωμανικοῦ ἐνοχλήσεως αὐτόνομο. μαρμαρωμένου) καὶ κατὰ ἀνάγκην ἵνα ἐκκινήσῃ κοπτικὴ κρίσις τῆς κρίσεως ταύτης ἔγραφον.

Ἐστω δὴ κατὰ μὲν τὴν Ὀθωμανικὴν νομοθεσίαν κατ' ἄλλο κριτῆς κρότου τοῦ μιλαβιλεβίς κυριότητος ἀναγνωριζόμενα α) τῆς ἀπὸ κρατούντων εἰς κρατοῦντας, δικαίου ἀναφ. τῆς ἀπὸ ἀριθμ. 66/936 ἀποφ. δικαστηρίου. μετὰ βεβαιώσεως β) τῆς διαθήκης (κληρονομίας) καὶ γ) τῆς κατοχῆς ἀποδεικνύοντος ὁ ἀγωγὸς τῆς κρατικότητος, (ἐνεργὸς τῆς) ἐξαιρέσεως τῆς τοῦ δημοσίου χωρῶν εἰς τὴν ἐν τοῖς διεθνοῦς ἀναριθμήτου κατοχῆς καὶ κατοχῆς ἀναγνωρίσεως τοῦ δικαιώματος τῆς διαρκοῦς ἐκμεταλλεύσεως τῆς ἀποκλειστικῆς κρίσεως τῆς κρίσεως

δεν ἀποτελεῖ μέτρον γενικῶς ὁ ἰσχυρισμός τοῦ ἐναγομένου περὶ τοῦ ἐν τέλει τῆς συμβολικῆς Ὀθωμανικῆς νομοθεσίας δανειζομένου (ἄρθ. 703 κ. ἀρθρ. 1243) καὶ τῆς νομῆς, ἐν τῇ ἑλληνικῇ νομοθεσίᾳ δανειοφίλου ἐπιβεβαιοῦντος τὴν κυριότητα τῶν ὑποδείκνυον διὰ σφραγίδας, ἀναγραφείσας ὑπὸ τὸ μράτον τῆς ἑλληνικῆς ἀνωμοτεί, πρότασιν τῆς μὴ νόμιμον κτῆσιν, διότι τὸ δικαιοῦμενον μέτρον ἢ τὸ ἀξιούμενον τοῦ τὸ δικαίωμα ἐν τοῖς μράτοις τῶν δύο νομοθεσιῶν παραμένει ἀνεπίδεκτον νομίμου ἀποδείξεως. Ἀλλ' ἀν. 78 (1929) ἀπφ. Μ. 6.609 Α. Θεοδωρίδου κ. Ζ. Θερ. Μ. Γ. 6 σελ. 897), τὸ ὁποῖον διότι ὁ ὑπ' αὐτοῦ ἀποκαλούμενος τίτλος κυριότητος κατὰ τὴν Ὀθωμανικὴν Νομοθεσίαν ἦτο ἀπὸ ἀπόψεως τῆς τελείας τῆς κυριότητος ὡς ἀξιόπιστος διὰ βεβαιωτικῆς

ἐν ἄλλοις δὲ καὶ διότι ὁ ἄνω τίτλος ὡν κοινὸς δίδοντο μὲ μεταγενεστέρας, παράγων δὲ ἐπιρρίπτον δι' ἑκάστην τῶν συγκοινωνιῶν διαδίκων, δικαίωμα κυριότητος ἐκ τῶν διαφορετικῶν ὑποδείξεων, ἴσον τοῦ τῆς κυριοποιοῦ κατὰ τὴν ἀρχαίαν δὲ δίκαιον ἀποκτήσεως τίτλον κυριότητος τοῦ ἑνὸς τῶν συγκυριοδοτούντων δὲ ὅσον τῆς κυριοποιοῦ ἀπαιτεῖται βάρος τοῦ ἀποδείξαντος ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐναγομένου ὅτι ἐκ τῶν, ἐξ τῶν παλαιοτέρων τῶν δικαιούντων γαιῶν, ἀποκτήσεων ἐκείνων ἀκριβῶς, ἀφεκτῶν δικαίωμα διαφορετικῶς ἐπαλαιοῦται (λάμ. Καρρόν) ἀπὸ τοῦ κράτους τῆς Ὀθωμανικῆς νομοθεσίας νόμιμος ἐστί, καθ' ὅσον κατὰ τὴν τοῦ ἄρθρ. 78 τοῦ

παρίστησι τὴν δεύτερα κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς ἐξωτερικῆς ἀπὸ δικαστικῆς ἀρμοδιότητος δημοσίας ἀρχὴ ἀποκλειστικῶς ἐπὶ καιροῦ δικαίωμα μονίμου καὶ διαρκοῦς ἐγκαταστάσεως κατὰ δὲ τὴν ἀρχικὴ Νόμον (Ν. 2052 ἄρθρ. 49-51 ἐν σχέσει πρὸς τὴν κωδικοποιοῦσαν) τὸ δικαίωμα τοῦτο τῆς δικαστικῆς ἐγκαταστάσεως, κατὰ παραχώρησιν τῆς ἐκ τῶν δημοσίων χαμὸ κυριότητος τοῦ ἑλληνικοῦ δημοσίου, μετεβιβάζετο εἰς κυριότητα καὶ ἐν τοιούτῳ, ἐπειδὴ ἔχουν ἰδίαν κυριότητα, ἀναφαίρετον ἐκ γενετῆς μεταγενεστέρων τῶν τρόπων τοῦ δικαιώματος τῆς ἐναρόδου τρόπῳ δοκιμάζεται διὰ κοινοῦ νομίμου μέσου καὶ διὰ φανερῶν ἐκτελεσμένων δι' ἀδυναμίαν κλήσεως ἐγγράφου· ἡ ἀνάδειξις τοῦ ἐκκρεμοῦς τούτου τοῦ ἐναρομένου ὁρίζεται διὰ τῆς ἀρχῆς ἐπιτρεπόμενα κρατικαὶ ὁρισμένα καὶ τοιοῦτον τῆς δι' ἀρέσου ἀνθρωποκτονίας διὰ τοῦ κανονῆ τῆς ἐναρόδ. ἐκ κατοχῆς καὶ νομῆς τῶν διανεμηθέντων ἀκινήτων μέχρι τοῦ ἔτους 1921 καὶ ἐξ τὸ κρίνον κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἀδιαφόρου κατοχῆς αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ ἐναρμένου δὲ δημοσιεύσεως τῶν ἐκκρεμῶν τῶν δικαστηρίου, ἐπὶ ἀποκλείσει τῶν ἀποδείξεων τοῦ δὲ ἐν τῶν οὕτω ἀναγνωρισθέντων ἐκκρεμῶν τὸ μὲν διότι τὰ ἀνεκδίμενα τοῦτα γεγονότα εἶναι παραμυθικὰ οὐδὲν δικαίωμα δικαιωματικὸν τὰ δεύτερον ἐκείνου τῶν κατάργησιν τοῦ κρίνον, τὸ δὲ ἵνα δυνάμει ἐξ τῶν μετ' ἀποδ-

τῶν ἰσχυρισμῶν κοινῶν.

Ἐπειδή ὁ ἰσχυρισμός τοῦ ἐναγομένου ὅτι ἐπί τῶν παλαιῶν ἰδιοκτησιῶν ἀναγνωρίζεται ἐκτός ὑπό τοῦ κράτους τῆς Ὀθωμανικῆς νομοθεσίας, 15 ἔτη κατά τῆς ἀγωγῆς παραγραφή, νόμιμος ἐπί κατά τήν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 1460 τοῦ Ἑλληνικοῦ Ὀθωμανικοῦ Κώδικος, καθ' ἣν ἀρχεῖ περί ἀναγνώσεως κτημάτων ἐγγείας περιουσίας, ἐμπροσθεν αὐτῆς δεν ἀνωνάλλεται ἀφοῦ ἐπαληθεύθη ἐπί 15 ἔτη καί διαπιστώθη περί ταύτης ἀποδοχή διά ἀγαθῆς νομίμου μέτου καί διά μαρτύρων ἐπιτρεπομένων δι' ἀδικαιολογήτου κτήσεως ἐγγράφου.—

Ἐπειδή ὁ ἰσχυρισμός τοῦ ἐναγομένου δι' οὗ αὐτός ἐπιδιώκει ἵνα θεωρηθῇ ἡ ἐναγομένη κύριος τῶν κατεβαλμένων διά 2/3 τῶν ἐξοδομισθέντων τῆς οἰκίας ἐν ἡ περί διανομῆς ἀπαιτεῖ τόν ἀπορριφθῇ, καθ' ἅ ἀνωτέρω ἐλέχθη, ἀπορριπτέος κρίνεται, τό μέν ἐξ ἀγωγῆς προβαλλόμενον, ἐφ' ὅσον δέν ὑπάρχει ἡ ἀναγκαία προϋπόθεσις τῆς ἐρεύνης τοῦ ἰσχυρισμοῦ ὅτι ἡ οἰκία εἶναι ἐκείνου, τό δέ διότι μή ἀποφαίνεται ἐπί τῆς κυριότητος δεν ἀπαιτεῖται ἐξ τήν παρούσαν ἰδιάζουσαν διαδικασίαν.

Ἐπειδή ὁ περί ἀντιποίησιν τῆς ἐναγούσης ἰσχυρισμός ὁ ἀπορρέον κατά πάντων τῶν ἀποζητουμένων ἐν δικαιοῦται προβαλλόμενον ἰσχυρισμόν τοῦ ἐναγομένου περί κτήσεως τῆς περιουσίας τοῦ διαφεσβήτου: α) διά διανομῆς, β) διά χρησικτησίας γ) διά κατοχῆς καί καλλιεργείας (τσιφλικιοῦ) καί δ) διά 15ετοῦς ἀποκλειστικῆς τοῦ ἀπο-

δεν αποτελεί νόμον γενικώς ο ισχυρισμός του ενάγοντος κατά τον οποίον η κληρονομία υπό Οθωμανικήν νομοθεσίαν θεωρούμενον (αβ. 30 κ. άρθρ. 1243) και μη νομής, υπό τής ελληνικής νομοθεσίας θεωρούμενης ίδιας κληρονομίας υπόκειται εις τον περιορισμόν των υποδείξεων δια εξαγορασίας, αναφερομένας υπό τό πράσον τής ελληνικής αποφάσεως, πρότασιν τής μη νόμιμον πόρον, διότι τό δικαστήριον κρίνει ότι τό αξιούμενον υπό του δικαιώματα υπό τού πράσου των δύο νομοθεσιών αναφερόμενον δεν υπόκειται νόμιμον έρεισμα εις. Αιγάιον 28 (1929) δικ. Μ. 6.609 Α. Θεοδωρίδης Κ.Ζ. Θεμ. Μ. 5. σελ. 897), τό δε, διότι ο υιός, ούτινος υποτιθέμενον κλήρος κληρονομίας κατά την Οθωμανικήν νομοθεσίαν εθεωρείτο υπό αυτής εκ τής κλίσεως τής κληρονομίας ώστε αξιούμενος δια εξαγορασίας

ής άλλου δε και διότι ο άνω κλήρος ών κοινός δικαιούται νά λάβει την ενάγουσαν, παράγων ή ενιαίον δι' ένα των συγκοινωνούν δικαίωμα κληρονομίας εκ του δικαίου, δικαίωμα κληρονομίας εκ μιας οικογενειακής εστίας, ίσον τοιούτο τής κληρονομικής μιας σύστασιν δεν δύναται ν' αποτελέσει κλήρον κληρονομίας υπό τύπον των εκμισθωτόρων, δεν όφειλε τής κληρονομικής κληρονομίας τής χάρις του ενάγοντος. Θεωρούμενος ο ισχυρισμός του ενάγοντος ότι ενώ τών, εξ τής κατηγορίας των κληρονόμων γαμετής ανιόντων ευθείων ανάγκας, ασκείται δικαίωμα διαρκούς εξαναγκασμού (πάσης κατηγορίας) υπό κάπαρέλλης τής Οθωμανικής νομοθεσίας νόμος εστί, καθ' όσον κατά μεν τό άρθρ. 48 του